

Halløj derhjemme!

Da vi tog afsted fra Azoerne, var det nøje planlagt med et fint højtryk, som kunne føre os østover til Spanien. Vi regnede med medvind på cykelstien og rigtig sommervejr! Genoaen blev rullet ud til den ene side, og storsejlet skød ud til den anden. Fuld fart fremad! Desværre giver denne "butterfly" sejlføring ingen stabilitet i båden. Med store bølger fra agten ind, blev vi derfor kastet fra side til side. Man vænner sig dog hurtigt til, at man ikke kan stå på sine egne 2 ben. Hænder, skulder, hofte og endda hovedet blev jævnligt brugt som støtte. Ja, faktisk var det til tider nemmere at sætte sig ned på gulvet, så faldt man da ingen steder hen imens!

Dønninger blev så slemme, at vi til sidst besluttede os for at gå til køjs, her kunne vi da i det mindste ikke slå os! Men, som altid, er der en undtagelse til reglen! Tovholderen var så uheldig, at en stor bølge lige fik vip-pet alt indholdet i bogreolen ned i hovedet på ham... Det burde ellers have været umuligt. Alt i alt var der dog ingen store skader, kun nogle knubs og en hulens masse blå mærker.

Man kan måske se de store bølger som en hindring, men for os er det blot en mulighed for komme ud med nogle eder og forbandelser, og ikke mindst træning i at styre i høj søgang. Man skal nemlig øve sig i at "mærke" bådens bevægelser: hvordan den reagerer, og hvor meget der skal kontrastyres. Rattet skal **aldrig** stå stille i sådan en sø! Derfor er vi også enormt glade for, at have en (nu) fantastisk selvstyrer, som klarer de store bølger som en mis. Det giver ro i sjælen og ikke mindst tid til at lave alle andre gøremål ombord, når vi nu kun er en to-mands besætning.

Som altid holder vi selvfølgelig udkig efter andre skibe, men allermest efter ændringer i vejret: mørke skyer og nye skyformationer. Skyerne kan nemlig fortælle rigtig meget om det næstkommende vind og vejr! En aften stod jeg og spejdede ud i det sorte ingenting før sengetid. Pludselig lyste et kraftig lys himlen op og forsvandt igen. Jeg kiggede rundt på himlen, hvor et stort skydække lå over os, og kunne ikke se en eneste ujævn og sort sky, som kunne tyde på et større tordenvejr, måske var det længere væk? Ikke længe efter jeg havde tænkt den tanke, begyndte det at styrtregne, blæse op og lynene slog ned til alle sider. Huhej blev genoaen hevet ind under megen besvær, lugerne blev skalket og radaren tændt: vi lå midt i et uvejr på 8sm i diameter! Normalt ville vi afmontere plotter og VHF og lægge det ind i ovnen, så det ikke går i stykker i tilfælde af lynnedslag. Det er bare ikke muligt under sejlads, for vi har brug for dem! Længe sad vi derfor ængstelige nede i kahytten og så på blitzene, som kom flere gange i minuttet... Der var ikke andet at gøre, end at spise noget varmt suppe og afvente situationens udvikling. Heldigvis drev uvejret væk fra os, så vi endnu engang kunne sætte sejl og få nogle rolige timers søvn, troede vi... Ikke længe efter måtte vi nemlig justere kursen drastisk, da der kom endnu en tordencelle direkte imod os! Heldigvis kunne vi sejle væk fra uvejret denne gang og ånde lettet op. Hen ad morgenstunden fordrev solens stråler de mørke skyer og lovede os god vind videre!

Efter en uge på Nordatlanten var vi fremme ved det europæiske fastland. Spanien var om styrbord, og med atlantehavsdønningerne i ryggen sejlede vi ind i Biscaybugten. For godt 4000sm siden sejlede vi fra Caribien for at krydse oceanet endnu engang. Det svarer til godt 7 gange distancen fra den Dansk/tyske grænse til Middelhavet. 7 gange!! Med en gennemsnitshastighed på under 10 km/t er det en præstation uden lige og bekræfter endnu engang, hvor meget vi elsker at sejle. Men, jeg må nu også sige, at vi er ret så glade for, at der lige går et par måneder, før vi skal prøve kræfter med Atlanten igen!

Fremme ved skibs-separationszonen ud for Spaniens kyst, kunne vi ikke lade være med at smuglytte på VHF'en, når de store skibe blev kaldt op af myndighederne. Specielt ét skib, som skulle fra Finland til Rusland, havde en sjov samtale; De spanske myndigheder havde ikke lige fået alle oplysninger om skibet, som nu sejlede i deres farvand:

De officielle: "Where are you going?"

Tankskibet (på russisk/engelsk): "from Finland to Russia"

De officielle: "Are you carrying any dangerous goods?"

Tankskibet: "No"

.....

De officielle: "What are you carrying?"

Tankskibet: "LPG (flydende propan gas)"

De officielle: "... so you are carrying dangerous goods!"

Fra Artemis kunne vi jo sagtens se, at det var en gastanker, så vi var ved at dø af grin over, at de prøvede at snyde ☺

Nu har vi sejlet i et helt år, ET HELT ÅR! –og sikke mange ting vi har oplevet. At sejle er bestemt ikke den hurtigste transportform der findes, men jeg vil vove at påstå, at det dog er den bedste. To sejlads er aldrig ens, for vind og vejr kommer altid og spiller en et puds. Livet under overfladen gør os følgeskab og beriger os med fantastisk smukke oplevelser. Neptun, havets konge, er svær at gøre tilfreds, men ved ofring af pandekager med nutella og aloevera-planter kan søen faktisk lægge sig og blive helt komfortabel. Vi sejler ind i det nye år med forhåbninger om at opleve endnu flere eventyr, se smukke naturfænomener og ikke mindst møde nye sejlervenner, som vi kan dele langtursejlerlivets op- og nedture med.

Vi sejler ikke på den lyserøde sky, men bølgen blå kommer sgu ret så tæt på!

Nu er turen kommet til Nordspanien, lange rias (fjorde), rått landskab og hyggelige havnebyer.

Én ting kunne vi dog godt have været foruden, nemlig den konstante trussel for spækhugger-angreb!

Allerede dagen forinden vi sejlede ind i Biscay-bugten, meddelte min mor os, at der havde været et spækhuggerangreb lige på vores planlagte rute. Så vidt vi kunne forstå, var det kun et enkeltstående tilfælde, da

spækhuggerne ellers har holdt sig pænt nede sydpå ved Gibraltar hele sommeren. Ikke desto mindre havde der været et angreb oppe nordpå, hvilket vi selvfølgelig skulle være opmærksomme på!

Vi tjekkede, hvordan man skulle forholde sig, hvis man skulle være så (u)heldig at møde en flok spækhuggere, og vi tjekkede, hvor og hvornår det var sikrest at sejle. Indtil videre, skulle det efter sigende være "sikkert" at sejle langs atlantehavssiden af den Iberiske halvø.

Det er dog en lidt ambivalent situation, for hvor ville det dog være en vild oplevelse at se sådan nogle smukke og kloge dyr helt tæt på!

Allerede sidste år hørte vi om de berygtede spækhuggere: hvordan en lille gruppe unge hanner var begyndt at angribe sejlskibe, banke ind i skrogsider og ikke mindst bide i rorene. Allerede på daværende tidspunkt var det et meget seriøst problem, men ikke desto mindre et sjældent et. Dengang var vi "foran" spækhuggerne, så vi anså dem slet ikke som en reel trussel. Nu har der været flere end 120 angreb indenfor det seneste år. Angrebene er hyppigere end nogensinde, historierne derom kommer ikke længere fra tilfældige sejlere, men fra folk vi rent faktisk kender, og vi kan ikke længere vende ryggen til problemet.

En af de mest plausible forklaringer (synes vi) er, at angrebene kommer som en reaktion på overfiskningen af rød-tunen. For nogle år siden var bestanden af tunen meget lille, hvilket gjorde, at spækhuggerne måtte finde på nye måder at fange føde på. For eksempel lærte de at fange tunen, når den blev hejst op fra dybet på fiskernes liner. I dag er bestanden af tun forøget pga kvoter, hvilket gør, at spækhuggerne skal "lære" at fange føden på naturlig vis igen. Her har sejlbåde vist sig at være ideelle prøvekaniner: sejlbåde sejler nemlig tilpas langsomt til at "ligne" en tun. To voksne spækhuggere svømmer op på hver side af byttet og sørger for, at det ikke svømmer væk. En yngre spækhugger svømmer derpå op bagfra og angriber. I sejlskibenes tilfælde er det roret, som står for skud. Endnu har vi ikke hørt om deciderede forlis, men der er ikke langt fra ødelagte ror, bøjede skruer og krakeleret fiberglas til deciderede lækager.

Pt holder spækhuggerne til nede ved sydkysten og Gibraltar, hvor rød-tunen også holder til. Inden længe vil tunen dog bevæge sig nordpå, og det samme vil spækhuggerne. Mange har allerede ændret deres rejseplaner til sikrere destinationer, og mon ikke vi også kommer til at afskrive nogle af drømmene til fordel for sikkerheden?

Det må tiden i hvert fald vise!

Hilsen fra Artemis

Her på billedet er alle angrebene for 2021 afmærket med en spækhugger. Som det kan ses, så er de meget koncentrerede nede omkring Gibraltar, men de seneste måneder er spækhuggerne begyndt at bevæge sig længere nordpå. Lige modsat os sejlere, som er på vej sydpå... Vi kommer derfor unægtelig til at krydse spækhuggernes vej!